

О. В. Тарасевич,

д. е. н., професор, завідувач відділу економіко-правових проблем містознавства,

Державна установа "Інститут економіко-правових досліджень

імені В. К. Мамутова НАН України", Київ, Україна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6016-3608>

Л. О. Жилинська,

д. е. н., доцент, старший науковий співробітник відділу економіко-правових проблем

містознавства, Державна установа "Інститут економіко-правових досліджень

імені В. К. Мамутова НАН України", Київ, Україна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7524-4507>

С. С. Дронов,

к. ю. н., науковий співробітник відділу економіко-правових проблем містознавства,

Державна установа "Інститут економіко-правових досліджень

імені В. К. Мамутова НАН України", Київ, Україна

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-5104-906X>

DOI: 10.32702/2306-6814.2025.23.29

МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ ЕКОНОМІКО-ПРАВОВОГО ВИМІРУ РЕЗІЛЬЄНТНОСТІ МІСТ УКРАЇНИ

O. Tarasevich,

Doctor of Economic Sciences, Associate Professor, Head of the Department of Economic and Legal Issues of Urban Studies,

State Organization "V. Mamutov Institute of Economic and Legal Research of NAS of Ukraine", Kyiv, Ukraine

L. Zhylynska,

Doctor of Economic Sciences, Associate Professor Senior Research Fellow of the Department of Economic and Legal

Issues of Urban Studies, State Institution "V.K. Mamutov Institute of Economic and Legal Research

of the National Academy of Sciences of Ukraine", Kyiv, Ukraine

S. Dronov,

PhD of Juridical Sciences, Research Fellow of the Department of Economic and Legal Issues of Urban Studies, State Institution

"V.K. Mamutov Institute of Economic and Legal Research of the National Academy of Sciences of Ukraine", Kyiv, Ukraine

METHODOLOGICAL APPROACHES TO ASSESSING THE ECONOMIC AND LEGAL DIMENSIONS OF URBAN RESILIENCE IN UKRAINE

У статті обґрунтовано методичні підходи до інтегральної оцінки економіко-правового виміру резильєнтності міст України в умовах воєнного відновлення, децентралізації та євроінтеграційних трансформацій. На основі аналізу міжнародних моделей міської стійкості (OECD, UN-Habitat CRPT, ISO 37123, 100 Resilient Cities, EU Mission) здійснено їх порівняльну характеристику та визначено елементи, релевантні для адаптації у вітчизняну практику. Запропоновано авторську методику, що включає оцінку економічних і правових показників розвитку міста, діагностику ризикового середовища та визначення інституційної готовності муніципалітету. Інтеграція зазначених компонентів у єдиний індекс дає змогу здійснювати системний моніторинг рівня міської резильєнтності та формувати обґрунтовані управлінські рішення. Методика може бути використана органами місцевого самоврядування, аналітичними центрами та дослідницькими інституціями для підвищення ефективності стратегічного планування й відновлення територіальних громад.

The article substantiates methodological approaches to assessing the economic and legal dimensions of urban resilience in Ukrainian cities in the context of war-related disruptions, decentralisation reforms and the country's accelerated alignment with the EU acquis. The study systematises and critically evaluates key international frameworks-OECD Resilient Cities, UN-Habitat City Resilience Profiling Tool, ISO 37123 Indicators for Resilient Cities, the 100 Resilient Cities model and the EU Mission for Climate-Neutral and Smart Cities-highlighting their methodological focus, indicator architecture, governance components and potential for adaptation. The comparative analysis demonstrates that existing global models, while methodologically strong, do not fully reflect the specific challenges facing Ukrainian municipalities, including asymmetric economic losses, institutional fragmentation, legal uncertainty, high-risk security environments and rapid policy transformations driven by European integration.

To address these limitations, the article proposes an original integrated methodology that unites three analytical dimensions: assessment of the current economic and legal condition of a city, diagnostics of external risks and threats, and evaluation of institutional readiness to implement resilience-oriented governance. Each dimension includes a structured system of indicators supported by expert weighting, normalisation procedures and multi-criteria evaluation tools. Their synthesis forms a composite Index of Economic-Legal Urban Resilience (IELUR), enabling quantitative measurement of resilience levels and providing a basis for inter-municipal comparison, dynamic monitoring and forecasting. The methodology is designed to support strategic planning, prioritisation of recovery measures, improvement of administrative processes, strengthening of economic sustainability and integration of legal instruments aligned with EU practices. The findings emphasise the practical relevance of the proposed approach for local governments, analytical centres and state institutions seeking to develop coherent recovery strategies and enhance the long-term resilience and competitiveness of Ukrainian cities.

Ключові слова: міська резильєнтність; економіко-правовий вимір; інституційна спроможність; управління ризиками; муніципальне відновлення; сталий розвиток; інтегральний індекс; резильєнтні міста.

Key words: urban resilience; economic-legal dimension; institutional capacity; risk governance; municipal recovery; sustainable development; composite index; resilient cities.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Сучасні українські міста функціонують в умовах безпрецедентних викликів, зумовлених повномасштабною війною, трансформацією системи публічного управління та інтеграцією України до нормативно-правового простору Європейського Союзу. У цих умовах особливої актуальності набуває концепція міської резильєнтності, яка у фундаментальних працях Дж. Родін визначається як здатність системи протистояти потрясінням і відновлюватися з урахуванням нових ризиків і можливостей [1]. Додатково міждисциплінарні підходи до розуміння стійкості міст розкрито у роботах Б. Волкера та Д. Сола, які підкреслюють важливість адаптивних механізмів і системного мислення [2].

Проте практичне застосування концепції резильєнтності у сучасному міському розвитку ускладнюється низкою чинників, серед яких — воєнні руйнування інфраструктури, демографічні зміни, зростання тиску на місцеві бюджети та потреба відповідності європейським стандартам урбан-планування, що ґрунтуються на принципах сталості й стратегічного розвитку, описаних у класичних працях П. Голла [3]. Одночасно продовжується рефор-

ма місцевого самоврядування, яка вимагає від громад більшої управлінської автономії та ефективності.

Значний міжнародний досвід у сфері міської резильєнтності свідчить про важливість системного оцінювання та управління ризиками. OECD пропонує багаторівневу структуру аналізу, що включає управлінські цикли планування, реагування, відновлення та адаптації [4]. UN-Habitat акцентує увагу на поєднанні економічних, інституційних та правових компонентів через цифрові інструменти профілювання міської стійкості [5]. Однак жоден із міжнародних підходів не адаптовано до українських реалій воєнного відновлення, децентралізації та нормативно-правових змін.

Водночас українські дослідження резильєнтності громад фіксують потребу у створенні власних індикативних систем, що враховують специфіку воєнних ризиків, ресурсних обмежень та інституційної спроможності муніципалітетів [8]. Незважаючи на наявність методичних рекомендацій щодо стратегування розвитку територіальних громад [9], питання комплексного оцінювання економіко-правової резильєнтності залишається нерозробленим.

Таким чином, виникає науково-практична проблема: сформулювати та обґрунтувати методичні підходи до інтегральної оцінки економіко-правового виміру резильє-

єдності міст України, спираючись на перевірені міжнародні підходи [1—7] та вітчизняний науковий і нормативний базис [8—11].

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Проблематика міської резильєнтності широко представлена у світовій науковій літературі. Дж. Родін у своїй ключовій праці окреслює резильєнтність як здатність системи адаптуватися та відновлюватися після потрясінь, підкреслюючи необхідність стратегічної підготовки та інституційної спроможності [1]. Комплементарні підходи до розуміння стійкості як нелінійного, багатофакторного процесу запропоновано у роботі Волкера та Сола, які розглядають екосистемні й соціальні механізми адаптації [2].

У контексті урбаністики значущим є внесок П. Голла, який досліджує еволюцію управління містами та вплив глобальних соціально-економічних трендів на моделі міського розвитку [3]. Міжнародні інституції також розробляють методології оцінки міської резильєнтності: OECD у своїх дослідженнях презентує управлінський цикл формування міської стійкості та індикативні підходи до моніторингу ризиків [4], а UN-Habitat формує деталізовану систему профілювання, що охоплює 9 блоків аналізу — від управління до інфраструктури та правового середовища [5].

У наукових працях Шаріфі систематизовано глобальні методології оцінювання міської резильєнтності та визначено ключові тенденції розвитку цього напрямку, включаючи індикативний підхід та стандартизацію показників [6]. Дослідження Мірроу та Ньюелла поглиблюють розуміння того, "для кого" і "яким чином" формується міська резильєнтність, акцентуючи на інклюзивності та правових механізмах управління ризиками [7].

В українському науковому дискурсі інституційні та соціально-економічні аспекти стійкості громад розкриті у сучасних дослідженнях, зокрема в монографії НАН України щодо ендегенної резильєнтності регіонів [8]. Окрему увагу приділено розробленню нормативних засад стратегічного планування, що визначено у методичних рекомендаціях Мінрегіону [9].

Важливим є також існування авторських досліджень у площині економіко-правового виміру міської стійкості. Зокрема, у праці [10] окреслено концептуальні засади правової та економічної природи міської резильєнтності, тоді як у монографії [11] сформовано методологічні підходи до оцінювання економічного розвитку та інституційної спроможності організаційних систем, що можуть бути адаптовані до міського рівня.

Таким чином, аналіз літератури показує: незважаючи на значний міжнародний напрацювання [1-7], українська наука потребує комплексної методики оцінювання міської резильєнтності, яка б інтегрувала економічні, правові та управлінські параметри, та відповідала умовам воєнного відновлення й євроінтеграції [8—11].

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

Метою статті є розроблення методичних підходів до інтегрального оцінювання економіко-правового виміру резильєнтності міст України з урахуванням провідного міжнародного досвіду. Для досягнення поставленої мети передбачено виконання таких завдань: проаналі-

зувати міжнародні методики оцінювання міської резильєнтності; здійснити порівняльну характеристику їхніх цілей, структур, правових елементів і потенціалу адаптації до українських умов; запропонувати авторський метод інтегральної оцінки економіко-правового виміру резильєнтності міст України.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Міжнародна практика виробила низку методичних підходів до оцінювання міської резильєнтності, які поєднують індикативні системи, управлінські цикли та стандартизовані процедури моніторингу. Ці підходи створюють методологічне підґрунтя для формування національних моделей оцінювання стійкості міст, що є особливо важливим в умовах воєнних ризиків, децентралізації та трансформації системи публічного управління в Україні.

У дослідженнях OECD міська резильєнтність розглядається як здатність урбанізованих територій передбачати, поглинати, адаптуватися та відновлюватися після дії природних, соціальних, економічних чи інституційних шоків [4]. Запропонований організацією управлінський цикл "планування — реагування — відновлення — адаптація" відображає логіку безперервного управління ризиками та розвитку, а система індикаторів охоплює економічну, управлінську, інфраструктурну та соціальну складові. Особлива увага приділяється інституційній спроможності органів місцевого самоврядування, міжсекторальній взаємодії, прозорості рішень та залученню стейкхолдерів. Такий підхід узгоджується із загальним розумінням резильєнтності як багатовимірної характеристики системи [1; 2] і створює можливість інтеграції економіко-правових показників, необхідних для українських громад.

Комплексний інструмент оцінювання міської резильєнтності також запропонований UN-Habitat у вигляді City Resilience Profiling Tool (CRPT), який охоплює дев'ять тематичних блоків і поєднує якісні та кількісні показники для формування профілю стійкості міста [5; 6]. Важливою його особливістю є цифрова платформа CRPiT, що дозволяє містам здійснювати самооцінку, візуалізувати просторову та інституційну вразливість, виявляти слабкі місця у функціонуванні міських систем та моделювати сценарії підвищення стійкості. В CRPT чітко структурований компонент governance, у межах якого оцінюється наявність нормативно-правових актів, стратегій, планів управління ризиками, процедур участі громадян і механізмів мікрівневої координації, що є безпосередньо релевантним для українського контексту.

Уніфіковану систему індикаторів пропонує міжнародний стандарт ISO 37123:2019, який може бути застосований у містах різного масштабу й типу [6]. Стандарт включає показники економічної, управлінської, екологічної, інфраструктурної та соціальної стійкості, що дозволяє здійснювати порівняльний аналіз між містами на міжнародному рівні. Хоча правові аспекти не виділені окремо, вони імпліцитно враховані у вимогах до управління, планування територій, інституційної спроможності та систем управління ризиками. Для України стандарт ISO може виступати базовим шаблоном для створення національної системи моніторингу резильєнтності міст.

Значний внесок у формування інституційної моделі управління міською стійкістю зробила ініціатива 100 Resilient

Таблиця 1. Узагальнююча порівняльна таблиця міжнародних методик оцінювання міської резильєнтності

Методика / Модель	Мета	Структура	Індикативна система	Правові та governance-компоненти	Потенціал адаптації для України
OEPD Resilient Pities Framework	Підвищення стійкості міських систем через управлінський цикл та інституційну координацію	4 фази: планування – реагування – відновлення – адаптація	Набір індикаторів для економіки, інфраструктури, соціальної сфери, управління	Сильний governance-блок: стратегічне планування, участь громадян, інституційна спроможність	Високий: добре підходить для оцінки управлінської готовності громад
UN-Habitat PRPT (Pity Resilience Profiling Tool)	Комплексне профілювання міської стійкості та визначення вразливостей	9 тематичних блоків, цифрова платформа	Багаторівневі індикатори (якісні та кількісні), 158+ параметрів	Чітко прописані процедури управління, ризик-менеджменту, нормативно-правові вимоги	Дуже високий: найбільш повний інструмент, можна адаптувати під воєнні ризики
ISO 37123:2019 Resilient Pities Indicators	Стандартизація системи вимірювання міської резильєнтності	39 основних індикаторів	Універсальна стандартизована система зі зрозумілими формулами	Governance включено опосередковано через показники управління та планування	Високий: може бути взятий як ядро національної системи моніторингу
100 Resilient Pities (Rockefeller Foundation)	Формування інституційних моделей резильєнтного управління	4 виміри, 12 драйверів	Індикатори інституційної спроможності, базових послуг, економіки, стратегій	Сильний акцент на PRO, міські стратегії, участь стейкхолдерів, правові процедури	Середній–високий: потребує інституційних змін (PRO), але дає хорошу модель управління
EU Mission for Climate-Neutral and Smart Pities	Досягнення кліматичної нейтральності міст та цифрової трансформації	Кліматичні контракти, інвестиційні плани, цифрові рішення	Показники в сферах енергетики, мобільності, кліматичної адаптації	Висока правова визначеність: контракти, зобов'язання, інклюзивність, багаторівневе управління	Дуже високий: відповідає євроінтеграції та майбутнім вимогам acquis ЄС

Джерело: систематизовано на основі [1—11].

Cities, підтримана Rockefeller Foundation. Центральним елементом цієї моделі є посада Chief Resilience Officer (CRO) — координатора міської політики стійкості, відповідального за інтеграцію рішень різних секторів, комунікацію з громадськістю та міжнародними партнерами [1; 7]. Методологічною основою 100RC є City Resilience Framework, що охоплює чотири виміри: здоров'я і добробут, економіку і суспільство, інфраструктуру та довкілля, лідерство та стратегію. Кожен із вимірів деталізується через набір драйверів, що охоплюють економічну спроможність, доступ до базових послуг, інституційну якість, участь громади та стратегічне управління. Для українських міст ця інституційна логіка є важливою з огляду на потребу у створенні функціональних структур, які координують питання резильєнтності.

Вагоме значення має також EU Mission for Climate-Neutral and Smart Cities, яка демонструє, як кліматична, екологічна та цифрова політика інтегрується в систему міського управління та формує правові, стратегічні й інституційні вимоги до міст [3; 4]. Ключовим механізмом місії є міські кліматичні контракти, що поєднують стратегічні цілі, інвестиційні плани, правові зобов'язання та інструменти участі громадян. У такий спосіб EU Mission задає стандарти багаторівневого управління, які мають потенціал для адаптації в українських містах.

У таблиці 1 наведено узагальнюючу порівняльну таблицю міжнародних методик оцінювання міської резильєнтності.

Узагальнюючи міжнародний досвід, можна стверджувати, що OECD забезпечує потужний інституційний і стратегічний каркас; UN-Habitat пропонує найкомплекснішу цифрову систему оцінювання; ISO 37123 формує уніфіковані стандарти порівняння; 100 Resilient Cities акцентує інституційні моделі управління; а EU Mission демонструє регуляторні і стратегічні механізми інтеграції резильєнтності з кліматичною та цифровою політикою. Разом вони формують цілісне теоретико-методологічне підґрунтя, на основі якого може бути розроблена національна система оцінювання економіко-правового виміру стійкості українських міст.

Для України найбільш перспективним є поєднання структурно-процесуального підходу OECD, індикативної логіки ISO та governance-компонентів UN-Habitat, 100RC і EU Mission, з подальшою адаптацією до умов воєнного відновлення, децентралізації та імплементації acquis ЄС. Це поєднання створює методологічну основу для розроблення інтегрального індексу економіко-правової резильєнтності міст, що є предметом наступного розділу статті.

Узагальнення міжнародних моделей міської резильєнтності засвідчує, що провідні підходи — OECD, UN-Habitat CRPT, ISO 37123, 100 Resilient Cities та EU Mission

— забезпечують потужну методологічну основу для оцінювання стійкості міських систем, проте їх застосування вимагає адаптації до специфіки українських міст. Відмінності у структурі управління, вплив воєнних ризиків, неоднорідність бюджетної спроможності громад, а також наявність правових і процедурних прогалин у місцевому самоврядуванні зумовлюють потребу у формуванні національного інструментарію, який би поєднував економічні, правові та інституційні параметри розвитку.

Порівняльний аналіз (Таблиця 1) дозволив виявити сильні сторони кожної з методик: процесний управлінський підхід OECD, комплексність і governance-орієнтованість UN-Habitat, стандартизованість ISO 37123, інституційність моделі 100RC та правові механізми EU Mission. Водночас жоден із міжнародних підходів у повній мірі не охоплює економіко-правовий вимір резильєнтності, який є критично важливим для України в умовах війни та євроінтеграції.

Тому доцільним є розроблення власної інтегрованої методики, що спирається на міжнародні рамки, але адаптується до українських реалій, враховуючи:

- високий рівень воєнних і безпекових ризиків;
- потребу в інституційному зміцненні місцевого самоврядування;
- необхідність стандартизованого моніторингу й оцінювання;
- правову гармонізацію з європейськими нормами;
- різний рівень фінансової, управлінської та людської спроможності громад.

Запропонована нижче методика ґрунтується на логіці авторської моделі діагностики розвитку підприємств [11] та адаптується для оцінювання міської резильєнтності через поєднання трьох складових: економічної, правової (governance) та інституційної спроможності, інтегрованих в єдиний індекс економіко-правової резильєнтності міста.

Запропонована методика передбачає чотири взаємопов'язані етапи: оцінювання поточного економіко-правового стану міста, аналіз зовнішнього середовища та ризиків, визначення інституційної готовності громади та формування комплексного інтегрального індексу резильєнтності.

Першим етапом є розрахунок інтегрального показника економіко-правового стану міста, що базується на системі нормалізованих економічних, управлінських та правових індикаторів. Доцільно використовувати показники бюджетної автономії, інвестиційної активності, стану критичної інфраструктури, прозорості управлінських процедур, наявності стратегій та планів управління ризиками тощо.

$$I_{EPM} = \sum_{i=1}^n w_i \cdot x_i \quad (1).$$

На другому етапі здійснюється оцінка ризикового середовища за групами: воєнні, економічні, соціальні, екологічні, інституційні та фінансові ризики. Значущість факторів визначається методом Фішберна, а узгодженість експертних оцінок — коефіцієнтом конкордації Кендалла.

$$I_{ЗСМ} = a_0 + a_1 R_1 + \dots + a_k R_k \quad (2).$$

Третій етап передбачає оцінювання інституційної спроможності громади щодо формування та реалізації політики резильєнтності. Інструментом можуть виступа-

ти анкетування, експертні оцінки, регресійні моделі.

$$I_{ГМ} = \sum_{j=1}^m v_j \cdot y_j \quad (3).$$

Фінальним кроком є об'єднання трьох складових у єдиний показник:

$$I_{EPM} = \alpha \cdot I_{EPM} + \beta \cdot I_{ЗСМ} + \gamma \cdot I_{ГМ} \quad (4).$$

Отримані значення дають змогу класифікувати міста за рівнем резильєнтності (високий, середній, низький, критично низький).

Індекс IEPM може бути застосований для: удосконалення стратегій відновлення; планування бюджетних і проєктних рішень; моніторингу ефективності місцевої політики; визначення пріоритетів інвестицій; адаптації міських стратегій до вимог ЄС; підвищення прозорості й підзвітності ОМС.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

У статті узагальнено сучасні міжнародні підходи до оцінювання міської резильєнтності та здійснено їх порівняльний аналіз з позицій можливості адаптації до українського контексту. Встановлено, що моделі OECD, UN-Habitat CRPT, ISO 37123, 100 Resilient Cities та EU Mission формують розгалужену методологічну основу для побудови системи оцінювання стійкості міських систем, однак жодна з них не охоплює інтегровано економічні та правові компоненти, які є критичними для функціонування українських громад в умовах воєнного відновлення та євроінтеграції.

На підставі проведеного аналізу розроблено авторську методику інтегральної оцінки економіко-правового виміру резильєнтності міст України. Методика поєднує три ключові блоки: оцінку поточного економіко-правового стану міста, діагностику зовнішнього ризикового середовища та визначення інституційної готовності муніципалітету до реалізації політики стійкості. Інтеграція цих блоків у єдиний індекс (IEPM) забезпечує можливість системного моніторингу рівня міської резильєнтності, порівняння міст між собою та формування обґрунтованих управлінських рішень.

Запропонована методика має високу практичну цінність, оскільки дозволяє органам місцевого самоврядування, державним установам та аналітичним центрам здійснювати комплексну діагностику стану громад, визначати "вразливі точки", планувати стратегії відновлення та підвищення стійкості на основі доказових даних. Вона також є сумісною з ключовими європейськими стандартами та може бути інтегрована у національні системи моніторингу міського розвитку.

Перспективи подальших досліджень пов'язані з: удосконаленням системи індикаторів відповідно до динаміки воєнних та соціально-економічних ризиків; розробленням цифрового інструменту для автоматизованого розрахунку та візуалізації індексу IEPM; апробацією методики на прикладі конкретних українських міст; інтеграцією індикаторів екологічної та кліматичної стійкості, відповідно до вимог Європейського зеленого курсу; поглибленням досліджень впливу правових ре-

форм, децентралізації та євроінтеграційних процесів на формування резильєнтності громад; формуванням рекомендацій щодо включення елементів ІЕРМ до стратегій розвитку територіальних громад та планів управління ризиками.

Узагальнюючи, запропонована методика створює наукове та практичне підґрунтя для формування єдиної національної системи оцінювання міської резильєнтності, що відповідає потребам відновлення країни, розвитку місцевого самоврядування та гармонізації з європейськими підходами управління.

Література:

1. Rodin J. The Resilience Dividend: Being Strong in a World Where Things Go Wrong. New York: PublicAffairs, 2014.

URL: <https://www.publicaffairsbooks.com/titles/judith-rodin/the-resilience-dividend/9781610394703/> (дата звернення: 12.11.2025).

2. Walker B., Salt D. Resilience Thinking: Sustaining Ecosystems and People in a Changing World. Washington, DC: Island Press, 2006.

URL: <https://islandpress.org/books/resilience-thinking> (дата звернення: 12.11.2025).

3. Hall P. Cities of Tomorrow: An Intellectual History of Urban Planning and Design since 1880. 4th ed. Oxford: Wiley-Blackwell, 2014. URL: <https://www.wiley.com/en-us/Cities+of+Tomorrow%3A+An+Intellectual+History+of+Urban+Planning+and+Design+Since+1880%2C+4th+Edition-p-9781118456477> (дата звернення: 12.11.2025).

4. Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD). Building Resilient Cities for Sustainable Future. Paris: OECD Publishing, 2021. DOI: <https://doi.org/10.1787/building-resilient-cities-en> (дата звернення: 12.11.2025).

5. United Nations Human Settlements Programme (UN-Habitat). Urban Resilience Hub: The City Resilience Global Programme. Nairobi, 2020. URL: <https://urbanresiliencehub.org/> (дата звернення: 12.11.2025).

6. Sharifi A. Urban resilience assessment: Mapping knowledge structure and trends. Sustainability. 2020. Vol. 12, No. 15. Article 5918. DOI: <https://doi.org/10.3390/su12155918> (дата звернення: 12.11.2025).

7. Meerow S., Newell J. Urban resilience for whom, what, when, where, and why? Urban Geography. 2019. Vol. 40, No. 3. P. 309—329. DOI: <https://doi.org/10.1080/02723638.2016.1206395> (дата звернення: 12.11.2025).

8. Резильєнтність ендегенного розвитку регіонів в умовах глобальних викликів та шоків: монографія / НАН України; ДУ "Інститут регіональних досліджень імені М. І. Долишнього НАН України"; наук. ред. М. І. Мельник. Львів, 2024. 307 с.

9. Про затвердження Методичних рекомендацій щодо порядку розроблення, затвердження, реалізації, проведення моніторингу та оцінювання реалізації стратегій розвитку територіальних громад: наказ Міністерства розвитку громад та територій України від 21.12.2022 № 265. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/go/v0265914-22> (дата звернення: 12.11.2025).

10. Тарасевич О., Жилінська Л. Роль та значення резильєнтності міст: економіко-правовий вимір. Grail of

Science. 2025. № 53. С. 127—132. DOI: <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.20.06.2025.013>.

11. Жилінська Л. О. Теорія, методологія та практика управління розвитком промислових підприємств: монографія. Маріуполь: ДВНЗ "ПДТУ", 2015. 328 с.

References:

1. Rodin, J. (2014), The Resilience Dividend: Being Strong in a World Where Things Go Wrong, PublicAffairs, New York, USA, Available at: <https://www.publicaffairsbooks.com/titles/judith-rodin/the-resilience-dividend/9781610394703/> (Accessed 12 November 2025).

2. Walker, B. and Salt, D. (2006), Resilience Thinking: Sustaining Ecosystems and People in a Changing World, Island Press, Washington, DC, USA, Available at: <https://islandpress.org/books/resilience-thinking> (Accessed 12 November 2025).

3. Hall, P. (2014), Cities of Tomorrow: An Intellectual History of Urban Planning and Design since 1880, 4th ed., Wiley-Blackwell, Oxford, UK. Available at: <https://www.wiley.com/en-us/Cities+of+Tomorrow...> (Accessed 12 November 2025).

4. Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD) (2021), Building Resilient Cities for Sustainable Future, OECD Publishing, Paris, France. <https://doi.org/10.1787/building-resilient-cities-en>.

5. United Nations Human Settlements Programme (UN-Habitat) (2020), Urban Resilience Hub: The City Resilience Global Programme, Nairobi, Kenya, Available at: <https://urbanresiliencehub.org/> (Accessed 12 November 2025).

6. Sharifi, A. (2020), "Urban resilience assessment: Mapping knowledge structure and trends", Sustainability, vol. 12, no. 15, Article 5918. <https://doi.org/10.3390/su12155918>.

7. Meerow, S. and Newell, J. (2019), "Urban resilience for whom, what, when, where, and why?", Urban Geography, vol. 40, no. 3, pp. 309-329. <https://doi.org/10.1080/02723638.2016.1206395>.

Melnyk, M.I. (2024), Rezyliientnist' endohennoho rozvytku rehioniv v umovakh hlobal'nykh vykykiv ta shokiv: monohrafiia [Resilience of Endogenous Regional Development under Global Challenges and Shocks], National Academy of Sciences of Ukraine, Dolishniy Institute of Regional Research of the NAS of Ukraine, Lviv, Ukraine.

8. Ministry for Communities and Territories Development of Ukraine (2022), "Methodical recommendations on the procedure for developing, approving, implementing, monitoring and evaluating territorial community development strategies", available at: <https://zakon.rada.gov.ua/go/v0265914-22> (Accessed 12 November 2025).

9. Tarasevych, O. and Zhylynska, L. (2025), "The Role and Significance of Urban Resilience: Economic and Legal Dimension?", Grail of Science, vol. 53, pp. 127—132, <https://doi.org/10.36074/grail-of-science.20.06.2025.013>

10. Zhylynska, L.O. (2015), Teoriia, metodolohiia ta praktyka upravlinnia rozvytkom promyslovykh pidpriemstv: monohrafiia [Theory, methodology and practice of industrial enterprise development management], DVNZ "PDTU", Mariupol, Ukraine.

Стаття надійшла до редакції 17.11.2025 р.